

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Març 2016

HAN SEGRESTAT L'UNICORN

Inici: Fragment de *James i el préssec gegant* de Roald Dahl
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 6èA Escola Josep Monmany i Amat, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Angi Rojas)

Desenllaç: Alumnes 6è Escola Estel, Molins de Rei
(Tutor: Estela Villegas Ruiz)

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Servei Educatiu Baix Llobregat 1
Sant Feliu de Llobregat - Molins de Rei - El Papiol

Per primera vegada des que havia entrat en aquella habitació, va alçar la vista cap al sostre. I allí va veure una cosa extraordinària...

Un cavall blanc amb ales de color rosa, que en moure's desprenia un estel de colors, estava flotant per l'habitació.

En el seu front lluia una banya de cristall que reflectia la llum i omplia l'habitació amb tots els colors de l'arc de Sant Martí. Tenia una alçada aproximada de cinquanta centímetres.

Estava veient un unicorn!

Quan es va acostar per veure'l millor, l'unicorn li va llençar un raig amb la seva banya acolorida i el Leo es va desmaiar.

Quan va despertar no recordava què havia passat i el primer que va veure s'assemblava molt al món dels seus somnis: un petit exercit d'ossets "Haribo" anava saltant per un camí de xocolata negra i blanca, en un llac de granissat de llimona passejaven tranquil·lament uns quants cignes de cotó de sucre, i en un bosc de piruletes cantaven uns ocells de maduixa.

També va observar un poblet de petites cases de pastís que als jardins tenien piscines plenes de taronjada, cola i suc de fruita.

Per darrera del poble es veien les muntanyes ... de flam amb nata!

De sobte va recordar com havia arribat fins allà i la imatge de l'unicorn li va venir al cap.

Va decidir preguntar als ossets que saltaven, cap a on anaven.

- ***Ei , vosaltres, cap a on aneu tan despres?***
- ***Al castell de l'unicorn!*** -van respondre els ossets.
- ***Per què?*** -va continuar preguntant.
- ***Perquè l'unicorn està en perill*** -li van contestar.
- ***I com ho sabeu?*** -va preguntar en Leo.
- ***Perquè el castell s'ha tornat fosc...***
- ***I això què vol dir?*** -va tornar a preguntar.

- ***Doncs que el monstre de la regalèssia negra té presoner a l'unicorn.***
- ***Això és impossible, l'unicorn està a la meva habitació. Ell és qui m'ha portat fins aquí...*** –va exclamar en Leo.

L'osset Savius Haribus, que era el savi del poble, li va explicar que això podia ser perquè l'unicorn tenia el poder d'enviar el seu esperit en busca d'ajuda quan el seu món estava en perill i que segurament ell era l'escollit per ajudar-los.

L'osset Savius va demanar al Leo que els acompanyés:

- ***Segur que encara que no ho sàpigués l'unicorn t'ha donat poders màgics temporals.*** –li va explicar.

En Leo els va acompanyar i després de molta estona caminant van trobar dos camins i no sabien quin era el correcte.

Van triar a sorts un d'ells i ...no sospitaven on s'havien ficat!

El camí triat, el de les galetes “Oreo”, era llarg i feia molt bona olor.

A la meitat del camí, cansat i afamat, el Leo va agafar un tros del terra i se'l va menjar, quan de sobte, va aparèixer un vellet encaputxat molt enfadat.

- **Ei noi!! Què fas menjant-te les galetes? Són sagrades i de moltíssima qualitat!!!** -va dir el vellet.
- **És que tinc molta gana i són tan bones... Tot i que algunes tenen gust de gelatina...** -va contestar en Leo.
- **Què? Gelatina? Oh no!!! La profecia era certa!!!** -digué el vellet.

Just en aquell mateix moment es va sentir un moviment molt estrany, com si alguna cosa gran i llefiscosa s'apropés... El Leo no sabia què passava, però era el monstre de gelatina que s'estava acostant i, cada cop, més ràpid. De cop, va notar com una mena de baba li queia al cap.

Ja el tenien al darrera. Era un gran monstre de gelatina, sense forma definida, era una gran massa mocosa amb cara de pocs amics.

Els ossets Haribo van intentar aturar la gelatina gegant però ella els va atacar amb boletes de gelatina que els paralizzava.

Davant d'això, el vellet, veient-lo, va donar vida a les galetes i ràpidament es va formar un exèrcit d'oreos per atacar el monstre. A la mateixa vegada i, per defensar-se, el monstre continuava llençant petits trossos que enganxaven les galetes.

Finalment, el monstre golafre es va empassar totes les galetes.

En Leo estava ben enfadat i desitjava de tot cor que aquell monstre deixés anar aquelles galetes, però no sabia com fer-ho. De sobte, va començar a tenir pensaments estranys i es va adonar que estava dins la ment d'aquella cosa.

Aprofitant aquest poder, que segurament era el que li havia donat l'unicorn, el Leo va fer esclatar la gelatina. Per fer-ho, es va posar a la seva ment i va fer que aquesta s'inflés fins que va esclatar.

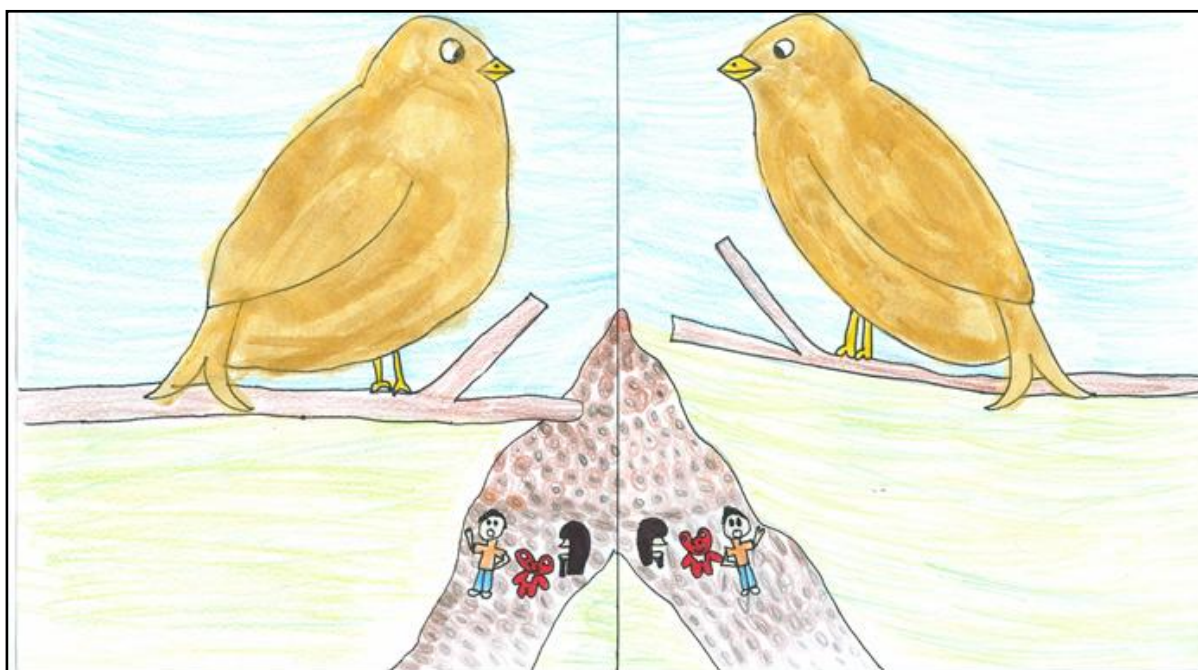

Ja estaven tots sans i estalvis, tot i que plens de gelatina. Era el moment de buscar a l'unicorn per alliberar-lo.

Estant allà asseguts va venir un ocell de xocolata, amb embolcall de paper daurat.

- **Amics, esteu bé? He vist una explosió** -va dir l'ocell.
- **Estem bé, però una mica empastifats de gelatina.**
- **Què feu aquí?** -preguntà l'ocell.

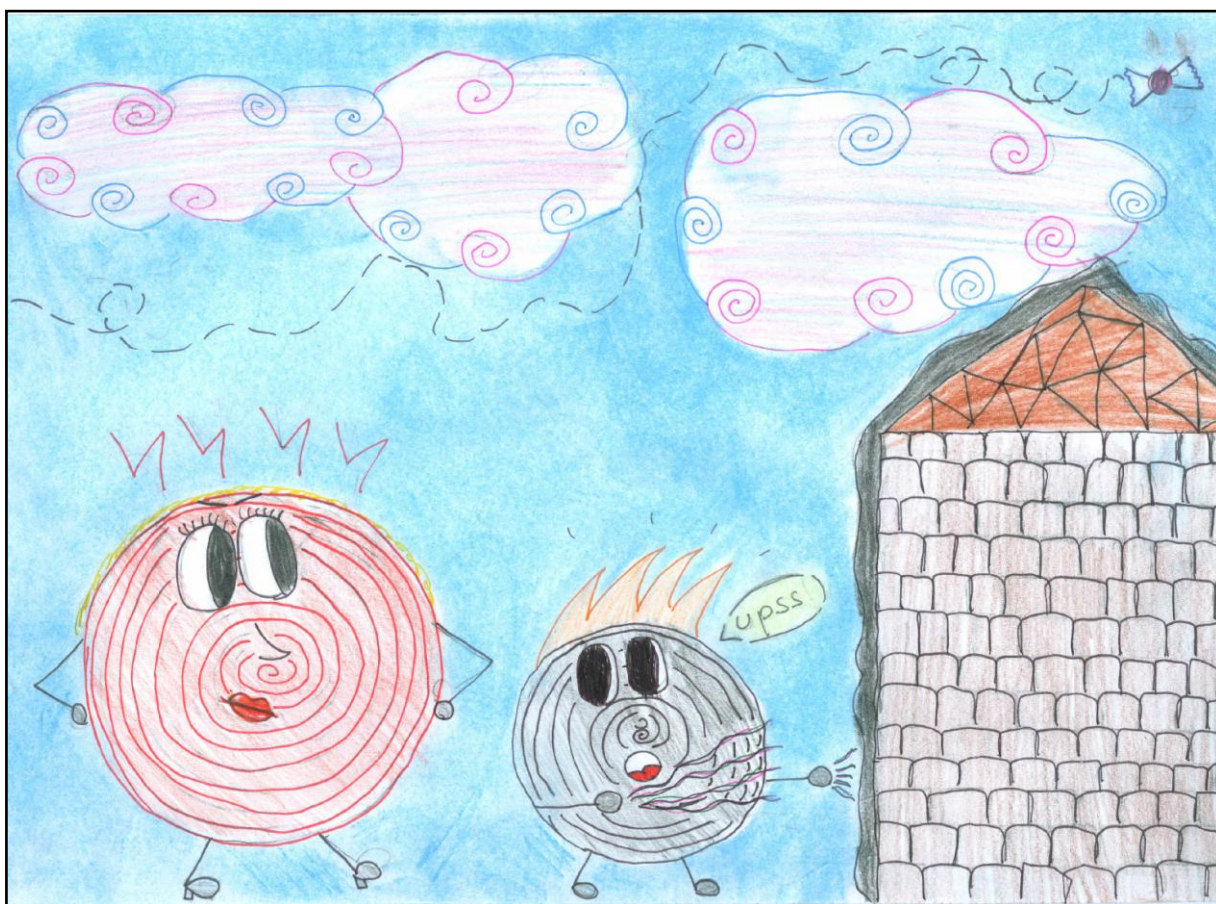
- **Estem buscant la manera d'arribar a l'unicorn segrestat per alliberar-lo i així poder tornar a casa.** -va dir en Leo.
- **Us puc ajudar a arribar a l'unicorn, si voleu, però a canvi m'haureu de menjar una mica la panxa ja que estic una mica grassonet i em costa volar, compte però, amb el meu embolcall daurat.** -digué l'ocell.

Després de menjar la boníssima xocolata de la panxa de l'ocell, aquest els va portar fins el castell de l'unicorn, castell maleït pel monstre de regalèssia negra. Allà van veure la cosa més increïble que mai havien vist. Van veure i escoltar com el monstre de la regalèssia negra era derrotat per una monstre de regalèssia vermella.

- **Castigat! Quantes vegades t'he de dir que a taula i al llit al primer crit?**
-va dir la regalèssia vermella dirigint-se a la negra.
- **Ohhhhhhhh, mama, estava jugant amb el cosí.** -va dir la regalèssia negra.

L'unicorn va ser alliberat i es van adonar que el gran monstre de regalèssia negra no era res més que un dolç i trapella tros de laminadura al que li agradava jugar a ser el dolent de la història.

- **Com? Ja està?** -va preguntar en Leo.
- **Però què faig aquí? Aquest no es el meu món.** -continuà dient.
- **Obre el ulls Leo.** -escoltava que li deien els ossets Haribo.
- **Tot ha estat un somni.** -deia el Savius.

I així va ser com la història de l'unicorn segrestat va acabar.